

Kyndelmässodagen "Uppenbarelsens ljus" Matt 13:31-33

Liknelsen som Jesus ger oss idag är ganska rak och tydlig. Det handlar om en början som är så liten att den knappt går att se och en fantastisk omvandling som gör det lilla till något enormt. I det här fallet rör det sig om Guds rike. När Jesus berättar sin liknelse så var verkligen hans rike något litet. Såväl Jesus som person och hans budskap har precis mött en stor ambivalens och till och med fientlighet. Det är alltså ganska tilltufsade lärjungar som tillsammans med det tvivlande folket hör Jesus jämföra rikets framtida förvandling med senapskornets och surdegens.

Båda liknelserna visar på hur något litet blir till något stort men det finns en skillnad i fokus. I liknelsen med senapskornet så är det den fantastiska förvandling som det lilla kornet gör som är häpnadsväckande. I surdegens fall så är det istället den påverkan den lilla mängden surdeg har på den stora mängden mjöl som väcker förundran. Jesus visar så att riket både ska bli något stort och att det kommer att påverka hela samhället. Guds rike är både något som riktar sig utåt mot hela världen och något som står självt i sin egen storhet och utmanar oss som individer. Vi ska idag titta på Guds rike ur dessa två perspektiv. Dess utåtriktade utbredning och dess inre liv och tillväxt inom oss. Vad innebär detta och vad är vår roll.

Vår del i rikets utbredning

När Jesus vandrade på jorden innebar det ett inbrytande av det gudomliga i en fallen värld. Där egoism och mörker fått övertaget bröt en ljusstrimma in i det lilla stallet. Här i Betlehem sätts senapskornet i jorden och surdegen tas fram till bakkbordet. Inget i det yttre avslöjar vilket under som ska ske med det lilla barnet som ligger i krubban. Guds rike har aldrig varit så oansenligt som här. Ändå är dess uppfyllelse i denna stund redan säkrad. Det som gör att senapskornet blir till ett träd och att surdegen får hela degen att jäsa är naturliga processer. När de väl kommit igång går de inte att stoppa. Som kornet är barnet i krubban försvarslöst och litet men den process som här inleds kan inte stoppas. Därför är segern redan här vunnen. Men vad är det då för process som leder det lilla till sin förvandling. Jo, Guds oändliga kärlek. Den kärlek som endast söker upprättelse och helhet för människan. När Jesus så växer upp går han ut och ger folket ett glädje budskap. Men han gör än mer. I mötet med sjukdom och nöd helar och upprättar han det som var fallet. I Jesus kärlek börjar Guds rike på detta sätt sitt intåg.

På samma sätt som Guds rike utbreder sig genom Jesus kärlek har vi en del i dess inbrytande. Samma kärlek som vi mött hos Gud som förlåter allt kan vi att ge till andra människor. Att vi skulle ha en roll i utbredandet hos Guds rike kan låta som hybris. Men trots alla våra svagheter har vi mött en kärlek hos Gud som vi kan ge vidare. Vi kan aldrig vara dess källa men vi kan skicka vidare. Kraften hos denna enkla princip att skicka vidare fick läraren Eugene Simenot klar för sig i filmen *Skicka vidare*. Han gav alltid sina elever i hemuppgift att komma på en idé som kan förändra världen och göra den bättre. Han väntar sig dock inga stordåd från sina elever och är därför helt oförberedd när elvaårige Trevor kommer med ett fenomenalt förslag. Han föreslår att varje människa som drar nytta av någon annans goda gärning ska "skicka vidare" och göra tre människor en tjänst. Detta sätter igång en lång kedja som faktiskt förändrar världen.

Nu är det inte lika lätt att tro på att världen kan förändras som det är på film. Man kan lätt tänka att det lilla jag kan göra har inte någon betydelse. Både handlingen i sig och dess

påverkan kan verka så små att det inte är lönt att ens försöka. Men också i sådana här tankar talar Jesus liknelse till oss. För visst kan det vi kan göra framstå som litet, lika litet som ett senapsfrö. Men undret ligger inte i fröet utan i den tillväxtprocess som driver den vidare och förvandlar den. En liten god gärning som får en människa att må lite bättre kan ha konsekvenser långt större än vad vi kan ana. Det finns många berättelser som vittnar om detta; hur grannens ögonkontakt och vänliga hälsning fick en tanke på självmord att vända, hur en fråga om hur någon mår blir en strimma ljus som bryter in i det mörker som skapas av att aldrig bli sedd. Goda gärningar kan verkligen förändra världen, de är själva inbrytandet och utbredandet av Guds eget Rike.

Att ta detta till sig, att verkligen tro på att det vi gör har betydelse är en utmaning. För hur konstigt det än låter så är det inte lätt att tro att det goda ska segra. Det låter som en självklarhet att det goda ska vinna till slut. Men vi lever i värld som i sin nöd ifrågasätter varje försök till idealism. Dessutom innebär en tro på att det goda verkligen kan segra att vi tar på oss ett ansvar att agera. Det är mycket lättare att som en martyr resignera inför allt det onda och fokusera på det egna lidandet istället för världens. Därför är också en utmaning att göra det lilla. Men tror vi på att Gud verkligen kan föra det lilla till något långt större så kan det lyfta vår blick. Och då kan vi se och möta andra människor och deras behov. Ett möte där vi i vår goda gärning också själva kommer att växa.

Rikets utbredning inom oss

Guds rike växer också inom oss genom vår tid med honom. Man kan bli förskräckt när man läser hur Paulus kräver att vi ska bli som Kristus. Eller rygga tillbaka inför Jesus bergspredikan där vi uppmanas att till och med älska våra fiender. Vi känner oss själva allt för väl för att tro att vi ska kunna älska våra fiender. Vi som kämpar med att ens älska oss själva. Men när man ser hur Guds kärlek beskrivs i dagens liknelse, hur dess kraft och förmåga spränger alla hinder, då inser man att det som verkar omöjligt *av mig* är möjligt *i mig av Gud*. Men hur tar man emot något så fantastiskt som Guds kärlek, hur djupt måste man inte söka, hur många timmar i bön, dagar av fasta och veckor av avskildhet krävs inte?

Människan söker på många håll och på många sätt efter en mening med livet, efter en Gud att tro på. Också vi som tror på Gud känner nog ofta att vi söker efter Gud. Var söker vi? Kanske kan man formulera människans sökande så här;

På bergens toppar, bland deras frihet och hänförande utsikt, söker vi.

I de djupaste gruvornas djup och dess bländande rikedomar söker vi.

I de hänförande vidderna och öppna haven söker vi.

Vår blick söker uppåt och utåt efter något fantastiskt som skulle kunna vara Gud. Men Jesus säger "sök inte bort och ut, sänk blicken till marken vid dina fötter. Böj dig ner på knä och ta försiktigt en hand med jord. Sök i denna jord och se det lilla fröet. Där i din jordiga hand har du det du söker. Plantera detta frö i dit get liv och se det växa upp till något fantastiskt." Det svåra med att finna Gud är inte själva sökandet, det är att tro att det jag har i min hand

verkligen är hans närvaro. När vi i tro planterar det lilla fröet kommer vi att få se ett stort träd som växer upp, som har kraft att bära oss som vi nyss burit det i vår hand.

Vi är både en del i utbredandet av Guds rike och mottagare av samma rike. Att se den möjlighet vi har att förvandla ont till gott och att inse att Guds rike är så nära, är en utmaning som öppnar häpnadsväckande möjligheter för oss och hela världen.